

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 5 marca 2014 r. – Ministero delle Politiche Agricole, Alimentari e Forestali przeciwko Federazione Italiana Consorzi Agrari i in.

(Sprawa C-104/14)

(2014/C 184/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Ministero delle Politiche Agricole, Alimentari e Forestali

Druga strona postępowania kasacyjnego: Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc.coop.arl – Federconsorzi in concordato preventivo e Liquidazione Giudiziale dei Beni Ceduti ai Creditori della Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stosunek zlecenia z mocy prawa istniejący pomiędzy administracją państwową i konsorcjami rolnymi (stosunek, na podstawie którego powstała wierzytelność sędowana następnie przez konsorcja na Federconsorzi, a przez nią na jej wierzycieli w ramach postępowania upadłościowego) dotyczącego zaopatrzenia w produkty rolne i ich dystrybucji, wynikający z dekretu ustawodawczego nr 169/1948 i z ustawy nr 1294/1957 mieści się w zakresie definicji transakcji handlowej określonej w art. 2 dyrektywy 2000/35/WE ⁽¹⁾ i art. 2 dyrektywy 2011/7/UE ⁽²⁾?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy obowiązek transponowania dyrektyw 2000/35/WE (art. 6 ust. 2) i 2011/7/UE (art. 12 ust. 3) z możliwością utrzymania w życiu korzystniejszych przepisów oznacza obowiązek niedokonywania zmiany na gorsze lub wręcz wykluczenia stopy procentowej za opóźnienia w płatnościach mającej zastosowanie do stosunków już istniejących w momencie wejścia w życie tych dyrektyw?
- 3) W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej, czy obowiązek niedokonywania zmiany na gorsze stopy procentowej za opóźnienia w płatnościach mającej zastosowanie do stosunków już istniejących należy rozumieć jako mający zastosowanie do jednolitego uregulowania odsetek – przewidującego do pewnego momentu (w wypadku niniejszej sprawy od dnia 31 stycznia 1982 r. do dnia 31 grudnia 1995 r.) przyjęcie pozaustawowej stopy procentowej i kapitalizacji odsetek, choćby tylko rocznej, a nie półrocznej, jak żąda wierzyciel, zaś po upływie tego momentu jedynie zapłatę odsetek ustawowych – poprzez unormowanie, które ze względu na okoliczności niniejszego sporu (zob. pkt 3 powyżej) nie jest koniecznie niekorzystne dla wierzyciela?
- 4) Czy obowiązek transponowania dyrektyw 2000/35/WE (art. 6) i 2011/7/UE (art. 12), w części, w której w związku z zakazem nadużywania swobody umów na szkodę wierzyciela przewidują one, odpowiednio w art. 3 ust. 3 i w art. 7, nieskuteczność nieuczciwych warunków umowy lub praktyk, oznacza zakaz oddziaływania przez państwo poprzez uregulowania wykluczające zapłatę odsetek za opóźnienia w płatnościach, na stosunki, których stroną jest państwo i które istniały w momencie wejścia w życie tych dyrektyw?
- 5) W razie udzielenia na pytanie czwarte odpowiedzi twierdzącej, czy obowiązek nieoddziaływania na istniejące stosunki, których stroną jest państwo, ma zastosowanie do jednolitego uregulowania odsetek – przewidującego do pewnego momentu (w wypadku niniejszej sprawy od dnia 31 stycznia 1982 r. do dnia 31 grudnia 1995 r.) przyjęcie pozaustawowej stopy procentowej i kapitalizacji odsetek, choćby tylko rocznej, a nie półrocznej, jak żąda wierzyciel, zaś po upływie tego momentu jedynie zapłatę odsetek ustawowych – poprzez unormowanie, które ze względu na okoliczności niniejszego sporu nie jest koniecznie niekorzystne dla wierzyciela?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. L 200, s. 35).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. L 48, s. 1).